

Nr 674

Av herr **Helén m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 55, angående åtgärder för avskrivning av vissa studielån.*

(Lika lydande med motion nr 569 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 55 framlägges förslag om åtgärder för att med bidrag av statsmedel genomföra avskrivning med en fjärdedel av vissa studieskulder. Propositionen anknyter till riksdagens tidigare framställningar om reformer av den skatterättsliga behandlingen av studiekostnader. Det föreslagna avskrivningssystemet angives i propositionen som en tekniskt och principiellt lämpligare väg att lösa de studieskuldsattas problem än via reformer av skattelagstiftningen.

Vad först gäller studieskuldsättningen som studiesocialt problem ger de undersökningar, som gjorts härom, klart vid handen att detta problem, som sedan länge varit allvarligt och påkallat statsmakternas uppmärksamhet, skärpts än mer. Denna utveckling sammanhänger i stort sett med de allmänt stegrade studiekostnaderna, studierekryterings breddning — vilket det varit ett allmänt önskemål att främja — samt föräldrarnas reducerade möjligheter att bidra till finansieringen av barnens högre studier. Beräknas den genomsnittliga studiekostnaden till 5 000 kronor per år, blir en normal utbildningskostnad för ifrågavarande högre utbildningsgrenar 20 000—25 000 kronor. Har vederbörande tillgång till naturastipendium, kan 6 000—7 500 kronor bli täckta denna väg. Återstoden måste finansieras på annan väg. I den mån föräldrarna inte kan lämna nämnvärt bidrag, återstår lånevägen. Tillgången till s. k. donationsstipendier är förhållandevis så knapp, att denna finansieringsväg i detta sammanhang helt kan negligeras. En skuldbörda av ca 20 000 kronor är m. a. o. utmärkande för stora grupper av dem som nu genomgår en högre utbildning. Det är självklart att amoteringsbördorna blir kännbara. Sveriges förenade studentkårer (SFS) har i sitt remissyttrande över 1950 års skattelagssakkunnigas betänkande angående studiekostnader vid beskattningen redovisat ett klagande och realistiskt exempel på skuld- och amoteringsbördans faktiska storlek. Organisationen har beräknat vad som återstår för personlig konsumtion för två personer med lika stor bruttoinkomst, av vilka den ene är skuldfri och den andre har en studieskuld på 18 000 kronor. Den skuldsatte antages amortera sin skuld på 15 år. Man har beräknat hur stor del av månadslönen som återstår, sedan

skatt, amorteringar och ränta från dragits. Resultatet blir att *den studieskuld-satte har i genomsnitt varje månad under 15 års tid 123 kronor mindre att leva av än den skuldfrie.*

Riksdagens tidigare framställningar

Det har länge framstått som en brist i den svenska skattelagstiftningen att hänsyn icke tagits vid beskattningen till amorteringsbördorna för de studieskuldssatta. Över huvud taget har starkt motiverade reformkrav sedan länge rests i fråga om studiekostnadernas behandling i skattehänseende. Riksdagen har för sin del vid upprepade tillfällen givit till känna att skatte-reglerna i nämnda hänseenden icke är tillfredsställande. Vi erinrar om att, sedan 1944 års allmänna skattekommitté framlagt sina betänkanden om viss avdragsrätt för periodiskt understöd till studerande (år 1950) och om viss avdragsrätt för amortering å studieskuld (år 1951), riksdagen år 1952 i anledning av då väckta motioner beslöt att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till reformerade bestämmelser i berörda hänseenden. Bevillningsutskottet uttalade då — enhälligt — bl. a. att frågan om den skatterättsliga behandlingen av studiekostnader var av den vikt att en lösning av densamma icke borde uppskjutas. Förslag till ändrade skatteregler borde därför enligt utskottets — av riksdagen biträdda — mening om möjligt framläggas av Kungl. Maj:t till 1953 års riksdag. År 1955 upprepade riksdagen sin hemställan och begärde då förslag till ändrade skatteregler i fråga om periodiskt understöd och studiekostnader till — om möjligt — 1956 års riksdag. År 1956 fick bevillningsutskottet och riksdagen åter anledning att behandla frågan genom motioner som väckts i saken. Utskottet uttalade då bl. a.:

I likhet med vad 1955 års riksdag uttalat finner utskottet en omprövning av de gällande bestämmelserna på dessa områden vara synnerligen önskvärd. I sitt svar å ovannämnda vid innevarande års riksdag framförda interpellationer har chefen för finansdepartementet upplyst, att 1950 års skattelags-sakkunniga numera påbörjat en utredning av ifrågavarande spörsmål. Någon tidpunkt, då arbetet beräknas vara slutfört, har departementschefen icke ansett sig kunna angiva. Att döma av svaret och övriga för utskottet kända förhållanden torde det vara uteslutet att utredningen hinner färdigställas å sådan tid att proposition i ämnet kan föreläggas 1956 års riksdag. Utskottet vill emellertid uttala den förhoppningen att det skall bli möjligt för de sakkunniga att slutföra utredningen å sådan tid att propositionen hinner föreläggas nästa års riksdag.

Även nu beslöt riksdagen på utskottets förslag att genom skrivelse till Kungl. Maj:t ge till känna sin mening, varigenom det än en gång underströks hur angelägen man från riksdagens sida såg en reformering av skattereg-lerna vara.

Det torde klart framgå av den lämnade redovisningen att riksdagen mycket tydligt markerat sin uppfattning, att förhållandena i fråga om den skatterättsliga behandlingen av periodiska understöd till studerande och av studiekostnader i övrigt icke är tillfredsställande. Uppfattningen att hänsyn vid beskattningen borde tagas till tyngande studiekostnader har också kommit till klart uttryck.

När 1950 års skattelagssakkunniga utarbetat förslag till ändrade regler i fråga om avdragsrätt under vissa villkor för periodiskt understöd till studerande liksom avdragsrätt för amortering av studieskuld i vissa fall, har — även om olika detaljer i de framlagda förslagen kan diskuteras — de sakkunniga vad gäller den principiella metoden för lösningen av ifrågavarande problem efterkommit den uppfattning och de önskemål som riksdagen tidigare givit uttryck åt. Det är bl. a. mot denna bakgrund förvånande att Kungl. Maj:t nu i den framlagda propositionen underkänner den av de sakkunniga föreslagna metoden i den nu aktuella frågan om avdragsrätt vid beskattningen för amortering av studieskuld. Kungl. Maj:ts ståndpunkt är icke minst anmärkningsvärd med hänsyn till att skattelagssakkunnigas förslag vid remissbehandlingen mött instämmande och tillstyrkan från det alldeles övervägande antalet remissinstanser. Av 60-talet inkomna yttranden tillstyrker mer än 50 i princip de sakkunnigas förslag om avdragsrätt för studieskuldammortering. Bland de tillstyrkande instanserna märks kammarrätten, riksskatte-nämnden, Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund och samtliga länsstyrelser, utom länsstyrelsen i Södermanlands län. Av hörda intresseorganisationer tillstyrker Sveriges förenade studentkårer, Tjänstemännens centralorganisation, Sveriges akademikers centralorganisation liksom Sveriges industriförbund samt Sveriges lantbruksförbund och Riksförbundet Landsbygdens folk. Landsorganisationen i Sverige intar i princip samma ståndpunkt som den Kungl. Maj:t senare intagit.

Avdrag för studieskuldammortering

Som skäl för sin avvisande inställning anför regeringen huvudsakligen att de skattelagssakkunnigas förslag skulle bryta mot principen att avdrag inte medges för kapitalavbetalning av skuld eller för utbildningskostnad, varför det skulle framstå som svårt att ge en tillfredsställande principiell motivering för en avdragsrätt av föreslagen art. Ett annat huvudskäl synes vara att avdragsrätten till följd av skatteskalans progressivitet skulle medföra ett i kronor ökat »stöd» vid en större inkomst. Supplementärt anföres vidare att ett genomförande av förslaget skulle motverka strävanden att förenkla skattelagstiftningen samt att partiella reformer inte utan mycket välgående skäl bör genomföras under pågående allmänna översyn av skattesystemet.

Vad de sist nämnda motskälerna angår anser vi att de icke kan tillmätas någon betydelse för ställningstagandet i denna fråga. En reform av den skatterättsliga behandlingen av studiekostnader har som framgått av det föregående under så lång tid efterlysts av riksdagen, att dess snara genomförande nu icke gärna kan ställas åt sidan med anledning av den helt nyligen påbörjade översynen av skattesystemet, vilket med hänsyn till sitt vittomfattande uppdrag måste komma att ta åtskillig tid. De sakliga skälen för den föreslagna avdragsrätten är vidare enligt vår mening så vägande att reformen inte kan avfärdas med att den skulle komplicera taxeringsarbetet.

Vad gäller de först refererade motargumenten, den uppgivna svårigheten att förebringa en tillfredsställande principiell motivering för avdragsrätten samt den föregivna orättvisan, vill vi framhålla följande.

Departementschefens uttalande att kapitalavbetalningar å skuld icke är avdragsgilla vid inkomstbeskattningen är visserligen formellt riktigt, men då beaktas inte att *i realiteten* en skattskyldig, som gjort investering i en fast tillgång och finansierat denna genom upplåning, indirekt kan tillgodogöra sig avdrag för skuldamorteringen genom avskrivningen. Det är visserligen riktigt att sådant avdrag formellt hänförs sig inte till skuldamorteringen utan till den — schablonmässigt beräknade — ekonomiska förslitningen av tillgången i fråga, men den realekonomiska situationen blir i princip densamma som om avdraget i stället knutits till amorteringen. Att avskrivnings- och amorteringsperioderna icke alltid överensstämmer kan i detta resonemang lämnas åt sidan. Tanken bakom avskrivningsavdraget är ytterst att den skattskyldiges omkostnad för intäkten icke skall beskattas. Med utgångspunkt från denna grundläggande tanke är det enligt vår mening väl förenligt med principerna för inkomstbeskattningen i vårt land att avdrag medges för amortering av studieskuld. Vad gäller kostnader för studiemateriel, kursavgifter o. d. torde det stå helt klart att avdrag för dessa faller inom ramen för redan nu tillämpad praxis i fråga om omkostnadsavdrag. Vad gäller övriga studiekostnader har motargumenteringen i fråga om avdragsrätten framför allt knutit an till att dessa såsom rena levnadskostnader icke bör vara avdragsgilla. Denna uppfattning är dock enligt vår mening alltför onyanserad. Ingen som helst hänsyn tas nämligen då till att levnadskostnader motsvarande existensminimum i princip är undantagna från inkomstskatt (genom ortsavdragen). Det är inte realistiskt att betrakta studieskulden som hänförande sig till grundläggande levnadskostnader, vars bestridande genom lån förskjutits framåt i tiden. Riksskattenämnden pekar i sitt tillstyrkande utlåtande särskilt på detta förhållande. Det är m. a. o. fråga om beaktande av kostnader, för vilka avdrag nu icke kan ske på grund av den av praktiska skäl motiverade regeln om beskattningsårets slutenhet. Denna regel är å andra sidan genombruten — av skäl som ingen vill ifrågasätta — i andra fall, framför allt vid beskattning av inkomst av rörelse och jordbruk. Ge-

nom nyligen beslutade ändringar i skattelagstiftningen har regeln fått jämkas ytterligare, t. ex. i fråga om rätt till s. k. förlustavdrag. Tanken på s. k. öppen resultatutjämnning vid beskattningen, om vilken i princip enighet torde råda, är ännu ett uttryck för att »regeln om beskattningsårets slutenhet» icke är någon princip som skattelagstiftningen helt och fullt vill eller ens bör upprätthålla.

Av det sagda framgår att det inte kan hävdas att införandet av en avdragsrätt för amortering av studieskuld skulle innefatta ett avsteg från de principer på vilka vår nuvarande inkomstbeskattning vilar. Det kan därför inte heller med framgång göras gällande att en sådan avdragsrätt skulle innebära ett privilegierande av en viss grupp skattskyldiga. Tvärtom är de skattskyldiga, som tynges av ofta betydande studieskulder, att anse som missgynnade i den nuvarande skattelagstiftningen, alldenstund de inte får sin inkomstskatt beräknad med hänsyn till att de tynges av särskilda kostnader, vilka den icke studieskuldsatte är fri från eller vilka den kan få avdrag för — via avskrivningar — som investerat i fast tillgång.

Att den studieskuldsatte på grund av amorteringarna har en reducerad skatteförmåga torde vara uppenbart. Storleken av denna reduktion i ett normalfall har belysts i det inledningsvis refererade avsnittet av SFS:s remissyttrande. I det anförda exemplet hade den studieskuldsatte under 15 år 123 kronor mindre att leva av i månaden än den skuldfrie. Att vid beskattningen icke ta hänsyn till denna omständighet synes oss oskäligt. När skattelagssakkunniga efter övervägande av skälen för och emot en avdragsrätt för studieskuldamortering stannar för att förorda en sådan, synes det främst vara hänsynstagandet till den faktiska reduktionen av skatteförmågan som blir utslagsgivande. Principen om »skatt efter förmåga», vilken genomsyrar hela vår inkomstbeskattning, gör m. a. o. det föreslagna avdraget helt naturligt. Detta skulle icke bli något väsensfrämmande inslag i vårt skattesystem.

Vad så gäller motargumentet att avdraget skulle verka orättvist och ge ett större utbyte i kronor räknat för en högre inkomst, borde det inte behöva särskilt framhållas att det resonemang, som denna argumentering bygger på, egentligen inte utgör någon invändning mot avdraget som sådant utan i själva verket är en kritik mot det progressiva skattesystemet. Att en bortfallande inkomst betyder ett större belopp i minskad skatt vid en högre inkomst än vid en lägre är en självklarhet i ett progressivt inkomstskattesystem, och ingen anser det orättvist. Om avdrag yrkas för en viss omkostnad, måste det givetvis vara helt likgiltigt för avdragsrättens bedömande huruvida den bruttointkomst, från vilken omkostnaden skall avdragas, är stor eller liten. Argumenteringen i fråga om den förmenta orättvisan måste därför fränkännas bärkraft.

Av här redovisade skäl anser vi att en avdragsrätt för amortering av studieskuld är en reform som väl ansluter sig till bärande tankegångar i vårt

skattesystem och låter sig väl motivera från principiell synpunkt. Kungl. Maj:t föreslår, att de studieskultsatta skall stödjas genom ett med allmänna medel finansierat avskrivningsförfarande för studieskulder av visst slag. I realiteten innebär det föreslagna avskrivningssystemet, såsom framhållits i flera remissyttranden, att en generell stipendiering medgives i efterhand. Det ligger vidare i det föreslagna systemets natur, att stipendierna blir beroende av lånesummans storlek i det enskilda fallet. En sådan princip för det direkta studiestödet synes oss betänkelig. Propositionsförslaget innebär vidare att sådana studielån, som tagits eller kommer att tagas i annan ordning än de, som nu föreslås bli omfattade av avskrivningen, t. ex. privata banklån mot borgen, är ställda helt utanför. Det bör här tilläggas att i detta avseende privatlånen skulle bli bättre ställda enligt de skattelagssakkunnigas förslag, eftersom en rätt till avdrag för amorteringen skulle öppnas, låt vara kringgärdat med vissa förbehåll.

Det föreslagna avskrivningssystemet bör tagas som provisorium

Åtgärder i syfte att lätta de studieskultsattas ekonomiska problem har så länge efterlysts och så länge försummats av regeringen, att ytterligare förhållning inte gärna kan komma i fråga. En avdragsrätt för amortering av studieskuld — kombinerad med avdragsrätt för periodiskt understöd till studerande barn — är enligt vår mening den naturliga vägen att lösa dessa problem. De skattelagssakkunnigas förslag bör emellertid omarbetas på vissa, smärre punkter. — Vi återkommer härtill nedan. — Avdragsrätten synes därför inte kunna beslutas nu. Av denna anledning är vi beredda att tillstyrka det i propositionen framlagda förslaget *såsom ett provisorium* i avvaktan på en viss omarbetning av de skattelagssakkunnigas förslag. Härtill kommer att hela frågan om de studiesociala åtgärderna är föremål för översyn. Ett förslag från den studiesociala utredningen torde vara att vänta inom en nära framtid. Då riksdagen således snart får anledning att pröva den framtida utformningen av de studiesociala åtgärderna, finns ytterligare starka skäl att se det i propositionen föreslagna avskrivningssystemet som ett provisorium. Vi föreslår att riksdagen måtte uttryckligen beteckna sitt beslut i detta hänseende som ett provisorium.

Vid remissbehandlingen av finansdepartementets PM med förslag till stöd åt de studieskultsatta har särskilt framhållits — bl. a. av SFS — att ett villkor för förslagets genomförande måste vara att det inte leder till någon skärpning av lånep Praxis i de kreditförmedlande organen. Även om dessa bör iakttaga samma prövning som hittills i syfte att undvika missbruk, bör det å andra sidan vara naturligt att dessa inte skärper lånep Praxis, så att studerande går miste om studiekredit genom en eventuell strävan från kreditförmedlingsorganen att minska det allmännas bidragsförpliktelser. Härigenom

skulle reformen förfela en del av sitt syfte. Oförändrad lånepraxis bör vara så mycket mera motiverad som avskrivningssystemet nu bör tagas som ett provisorium.

Viss omarbetning av skattelagssakkunnigas förslag

Beträffande detaljutformningen av den av de skattelagssakkunniga föreslagna avdragsrätten för amortering av studieskuld har under remissbehandlingen framförts ändringsförslag i vissa avseenden, vilka enligt vår mening bör beaktas. De gäller i första hand kretsen av lån, för vilka särskilt amorteringsavdrag skulle medgivas, avdragets omfattning (den föreslagna 60 %-regeln) samt rätten för äkta make att tillgodogöra sig amorteringsavdrag i den utsträckning som maken eller maken inte kunnat detta på grund av otillräcklig egen inkomst.

De skattelagssakkunnigas förslag innebär att amorteringsavdrag i princip skall gälla för alla slag av studieskulder. Men såsom särskilt amorteringsavdrag — genom ett tillägg i 46 § KL — skulle det endast komma i fråga för lån ur statens lånefond för universitetsstudier eller lån med statlig kreditgaranti avseende studiekostnader. För övriga lån, t. ex. ur allmänna studielånefonden eller s. k. värnpliktslån eller privata banklån, skulle avdrag för amortering få åtnjutas inom ramen för det särskilda avdraget för nedsatt skatteförmåga. De sakkunniga anför härom:

Enligt de föreslagna bestämmelserna bör avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga till följd av avbetalning å studielån i första hand ges i de fall, då vederbörande skattskyldig på grund av utbildningens art inte kunnat erhålla räntefritt studielån eller lån med statlig kreditgaranti och därför måst täcka sitt behov av medel för studierna genom lån av annat slag. Vidare bör avdrag kunna medges den, som vid sidan av räntefritt lån eller lån med statlig kreditgaranti har studieskulder av annat slag, allt under förutsättning att han under beskattningsåret fullgjort avbetalningsskyldighet å sistnämnda lån.

Under remissbehandlingen har framhållits att anledning inte föreligger att inte upptaga lån från allmänna studielånefonden och värnpliktslånefonden bland sådana lån för vilka särskilt amorteringsavdrag (enl. 46 §) skall gälla. Vi delar denna uppfattning. Det utvidgade avdraget enligt 50 § skulle då huvudsakligen komma att gälla privata lån.

De sakkunniga har vidare föreslagit att avdraget skulle begränsas att avse 60 procent av amorteringen. Förslaget har mött kritik under remissbehandlingen. Vi kan icke finna att någon övertygande motivering förebegrats för den föreslagna begränsningen, utan avdrag bör åtnjutas för hela den amortering som erlagts under beskattningsåret enligt fastställd amorteringsplan. Denna justering bör avse avdrag såväl enligt 46 § som 50 §.

Som skäl mot avdragsrätt för studieskuldamortering har anförts att man på denna väg inte skulle nå den eftersträfvade ekonomiska lättningen för t. ex. kvinnlig akademiker, som ingått äktenskap och inte har egen inkomst. De sakkunnigas förslag innebär nämligen att avdrag endast skulle få åtnjutas i den utsträckning skattskyldigs inkomst därtill förslår. I ett äktenskap skulle en av makarna med andra ord icke få utnyttja ett amorteringsavdrag som den andre maken kan vara berättigad till men som vederbörande inte själv kan utnyttja på grund av bristande inkomst. Med hänsyn till den eljest för vårt skattesystem bärande tanken om *familjens* skatteförmåga, för vilken för övrigt sambeskattningen är ett uttryck, synes den föreslagna avgränsningen oberättigad. I likhet med vad som gäller för övriga allmänna avdrag bör amorteringsavdrag få förskjutas emellan makarna, så att den ena får rätt att överflytta den andra makens avdrag till sin deklaration. Härigenom skall avdrag kunna medgivas även för amorteringar på icke förvärvsarbetande makas (makes) studielån.

Om det av Kungl. Maj:t föreslagna avskrivningssystemet genomföres såsom ett provisorium för att sedan avlösas av den mera generellt verkande avdragsrätten, uppkommer vissa samordningsproblem, vilka kräver särskilda överväganden av teknisk natur. I princip synes dessa övergångsbestämmelser böra utformas så att avdrag för amortering å studieskuld icke skall få åtnjutas *till den del* som samma lån kommit i åtnjutande av sådan skuldavskrivning som den nu i propositionen föreslagna. Ifrågavarande tekniska övergångsproblem tillhör de frågor som bör utredas vid överarbetningen av de skattlagssakkunnigas förslag till avdragsrätt för amortering av studieskuld.

I sitt betänkande har de skattelagssakkunniga tagit upp ett annat beskattningsproblem av betydelse för skattskyldiga som på grund av studier har starkt reducerade inkomster. Många studerande ungdomar har förvärvsarbete endast en kortare tid under sommarferierna. Den inkomst som då förtjänas är merendels inte större än att den förslår till självförsörjning under sommaren och ett ringa bidrag för finansieringen av studierna resten av året. En skattebefrielse av dessa låga inkomster skulle bidra till att öka de studerandes förmåga att finansiera sina studier med förvärvsinkomster och därmed medföra en minskning av lånebehovet i motsvarande grad. I detta syfte har de sakkunniga föreslagit en ändring av 50 § 2 mom. KL så att *beskattningsnämnd* skall få möjlighet att bevilja extra avdrag för nedsatt skatteförmåga, då vederbörandes inkomst till följd av studier understigit existensminimum. Den föreslagna ändringen är synnerligen välmotiverad. Den har såvitt vi kunnat finna genomgående tillstyrkts av de remissinstanser som yttrat sig i saken. Vi föreslår att förslag i enlighet med de sakkunnigas utredning på denna punkt snarast förelägges riksdagen.

Sammanfattning

Vi föreslår således,

- att* riksdagen måtte uttala sig för genomförande av avdragsrätt för amortering av studieskuld liksom för periodiskt understöd till studerande barn i principiell överensstämmelse med de skattelagssakkunnigas på riksdagens tidigare begäran utarbetade förslag men med full avdragsrätt jämte andra, ovan angivna justeringar,
- att* de sakkunnigas förslag överarbetas i ovan angivna hänseenden och förslag på grundval härav snarast förelägges riksdagen,
- att* det i den förevarande propositionen föreslagna avskrivningssystemet genomföres såsom *ett provisorium* i avvaktan på dels överarbetningen av de skattelagssakkunnigas förslag till reformerade beskattningsbestämmelser, dels studiesociala utredningens arbete, så att en samlad prövning senare kan ske i ett sammanhang av de studiesociala åtgärdernas lämpliga avvägning och utformning, samt
- att* den av de skattelagssakkunniga föreslagna skattefriheten för mindre inkomster, som studerande förtjänar på arbete under ferier, snarast genomföres.

Av formella skäl framställes de yrkanden som avser ändringar i skattelagstiftningen i särskild motion.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås således,

att riksdagen i samband med behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 55 måtte

1. uttala att det föreslagna systemet för avskrivning av viss del av vissa slag av studieskulder antages såsom ett provisorium, i avvaktan på de förslag som kan väntas bli framlagda med anledning av pågående utredning rörande de studiesociala åtgärderna ävensom i avvaktan på ovan angiven överarbetning av 1950 års skattelagssakkunnigas förslag till avdragsrätt för studiekostnader, samt

2. i övrigt beakta vad som anförts i fråga om det i propositionen föreslagna avskrivningsförfarandet.

Stockholm den 14 mars 1961

Gunnar Helén

Bertil v. Friesen

Sven Wedén

Elias Jönsson
i Ingemarsgården

Sven Gustafson
i Göteborg